

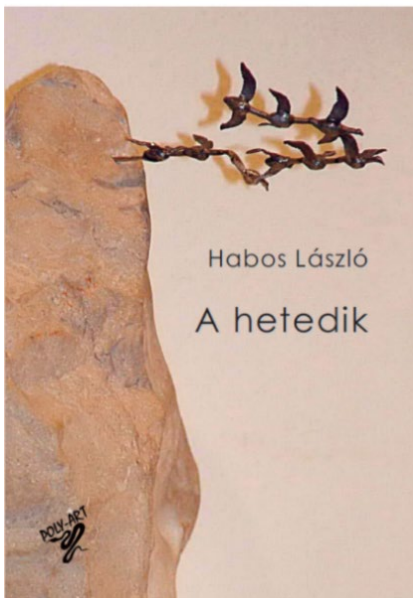
MA

Ma
valami szépet
szeretnék festeni
lelkem fővenyén
sarjadó gondolatokból,
arra az ódon keretbe zárt
kifakult vászonra,
ahova száműzni
akarjátok holnap
a teremtő Istent.

***

TE TENGERT LÁTSZ...

Te tengert látsz
s partjára kifutó habot,
bábeli hangzavarban
vörös felhőkbe süllyedő napot.
Én végtelen kék gondolatot,
hullámzó csendben
alámerülő szabad akaratot.
Te rab maradsz,
én eleven halott,
de innen nézve
végtelen a tenger.

FARKAS ISTVÁN

A LÁTÁS ÖRÖME...

Az egyedüli különbséget a lelki béke és konfliktus között az a szemüveg okozza, amelyen keresztül valaki figyeli az eseményeket, és a szemüveg kiválasztása teljes mértékben az illetőn múlik. (J. Krishnamurti)

Nem látni

Már elmúlt húsz is, amikor elhatározta, hogy egy reggel felszalad egy kétezres hegyre. Sietnie kellett, mert délelőtt már más programja volt, de kihagyni nem akarta. Az Alpokban volt. A csúcs alatt száz méterrel minden ereje elhagyta és csak egy félórás csendes szuszogás után tudta lassan folytatni útját. Nem értette miért.

Már vagy harminc is elmúlt, amikor látta, hogy mindaz, amit korábban jónak, szépnek, igaznak és követendőnek tartott úgy megsemmisült egy hatalmas, addig alig ismert erő hatására, mintha sohasem lett volna. Akaratereje olyan gyenge volt vele szemben, mint a hangyáé az elefánt mellett. Nem értette miért.

Már vagy negyvenet is elérte, amikor rájött: hiába végzett egyetemeket, hiába születtek gyerekei, hiába állta meg a helyét a munkában, olyan helyzettel került szembe, amit nem értett. Egy másik ember cselekedete volt ez, ami minden eddigi tapasztalatát felülírta. Lelkiismereti okokból megtagadta a sorkatonai szolgálatot és ezért még a börtönt is vállalta. Mi ebben a logika? Miféle gondolkozás van e mögött? Nem értette és még kikövetkeztetni sem tudta. Amikor elmagyarázták neki, azt sem értette.

Már negyven is elmúlt, amikor egy addig számára ismeretlen társaság előtt képtelen volt értelmesen, összefüggően elmondani a saját gondolatait. Nem értette.

Már a hatvanat is elérte, amikor szembesült azzal a ténnyel, hogy nem tud egy helyzetben nem a szokásos módokon megnyilvánulni. Nem értette az okát.

Már hatvan is elmúlt, amikor szembesülnie kellett azzal, hogy azokat a zenedarabokat, melyeket otthon képes vagyok „zseniálisan” eljátszani, a legkisebb idegen jelenlét mellett erre képtelen volt. Nem értette.

Míndezek arra utaltak, hogy valami nincs jelen, nem a valóságot látja, képzelődik. Nem tudja követni a helyzeteket, hanem teljesen ki van szolgáltatva a körülményeknek. Erők hatnak rá, melyekkel szemben az akarata, elhatározásai, a megtanult jó egyszerű

ismerete semmit sem ér. Mintha csak a fejében lettek volna és érzelmei és teste nem ezek szerint működne. Ugyanakkor mindezek a megrázó tapasztalatok mélyen beleivódtak. És egy idő után keresni kezdte az okokat.

Megtanult beszélni, mások előtt zenélni, nyugodt tempóban órák hosszát hegyet mászni, nem reagálni azonnal sem a forma, sem a színek, sem az illatok hatására. Megtanult megállni akkor, amikor pedig már minden kész volt benne a megfelelő reakcióra. És megtanulta megérteni másoknak az övétől eltérő logikáját. Mégsem változott jóformán semmi. Kiderült, hogy hiába működik minden most már a kívánatosnak megfelelően, ha nincs meg a kellő hangoltság, egyöntetűség a részek közt. Hiányzik a felső vezérlés, ami összehangolná.

Vagy hatvanöt évesen kellett megtapasztalnia, hogy képtelen úgy végrehajtani egy egészen egyszerű fizikai gyakorlatsort kézzel, lábbal és fejjel, hogy közben érzékeld a testét és bizonyos ritmusban egyszerű szavakat mondjon ki, miközben érzi azok jelentését. Pedig egész addigi életét úgy élte le, hogy ebben – elméletben - biztos volt. Kiderült számára, hogy amiben addig biztos volt az egy jól működő mechanizmus, ami minden helyzetben igyekezett megőrizni a szokásos, begyakorolt rendet. És nagyon jól működött, hiszen már lassan hetven éve életben tartotta őt. Amint megjelent egy szokatlan, váratlan helyzet, azt kezelte: lefordította valami ismert logikai sorra, mozdulatra vagy érzelmre és a túlélés, vagyis az önmegerősítés érdekében azonnal reagált rá. Ahogy megfigyelte - hihetetlen sebességgel és erővel működött. Minden kártya nála volt. Semmi sem volt képes őt meglepni. Egyetlen kis repedést talált csak ezen a várfalon: képes volt egy adott helyzetben a teste, önmaga valósága felé irányítani figyelme erejét. Akkor egy pillanatra megtört a mechanizmus ereje és megnyílt egy másik világ. A valóság egy másik szintje. Az élet egy másik szintje. Önmaga egy másik szintje. Egy-egy pillanatig tartott csak, de már ott volt az íze, az illata, a színe. Elsőre félelmetes volt, de valóságos, így elkezdett barátkozni vele.

A REST elnevezésű módszert (Restricted Environmental Stimulation Therapy/Technique) leredukált környezeti ingerhatások terápia/technika) Dr. John C.Lilly a bethsedai, marylandi Lelki Egészség Központ professzora fedezte föl, miközben az agy tudatos tevékenységeivel kapcsolatos kutatásait végezte, és megpróbált rájönni, hogy vajon az agynak szüksége van-e külső ingerekre ahhoz, hogy tudatosságát megőrizze. Dr. Lilly megállapította, hogy a gravitációra, a fényre, a hangokra történő reakálás a központi idegrendszer 85%-90%-át foglalkoztatja. Dr.

Lilly megalkotott egy olyan rendszert – a meditációs tartályt -, amely minden lehetséges módon kirekeszti a környezeti hatásokat.(HVG 2008 április)

Eddig a tudományos-ismeretterjesztő cikk részlete. Ugyanakkor ott a sok kérdés vele kapcsolatban. Igen, nagyon jó dolog az egész testnek a szinte inger nélküli lebegés. Aki kipróbálta a meditációt az ismeri ezt az érzést és hatását. Lecsendesít, feltölt, érzékennyé tesz a külső ingerekre, megismertet saját belső valóságunk működésével. Ugyanakkor viszont mire kellenek a külső ingerek? Minek az érdekében kell állandóan érzékenyen alkalmazkodni, azonosulni mindennel? Minek az elvesztése jár ilyen tápláló, feltöltő, jó érzéssel? Miért nem alszunk állandóan, ha ilyen jó? Mit jelent a heves megrázódtatások sokkoló hatása és mély berögződése? Mit táplál? Miről is van szó? Darálni vagy relaxálni? Darálni, majd relaxálni, majd újra darálni és újra relaxálni? Darálás közben relaxálni vagy relaxálás közben darálni? De ki? Gurdjieff azt mondja, hogy szilárd táplálék nélkül hosszú heteken át képes ellenni a szervezet, levegővétel nélkül néhány percig, benyomások nélkül egy pillanatig sem.

Jézus harminc évig csendben végezte a munkáját, majd mikor összegyűlt benne az értelem, a türelem és a figyelem, a lelki békéhez szükséges anyag, vagyis amikor megláthatta saját és a körülötte lévő világ valóságát, körbejárva egyszerű példákön át beszélni kezdett az ittlévő, bennünk lévő, rajtunk, a látásukon forduló Országról és annak gyümölcseről.

Látni egy pillanatra

Vigyázz rá és szólj ha sírna – mondta a mama az ötéves, mindig mozgó, incselkedő, ugrabugra kislányának. Fölmegyünk az emeletre, megmutatom a dédinek a szobát – tette hozzá. Mikor visszajöttek a kislány éber, figyelő szemmel ült a modern mózeskosár mellett, amiben hatnapos kishúga az igazak álmát aludta. Amikor a papa hazajött és kicsit lenyugodott, megállt a mózeskosár mellett és – szinte csak magának – ezt dörmögte: te jó Isten, mennyi gond lesz még ezzel. A kislány értetlenül nézett rá.

Az esőtől még vizes volt a magas fű, így csak a murvás úton sétáltak. A kis kóbor macska már elcsavargott valamerre és a kis, hároméves lány valahol lemaradt. Amikor a beszélgetésből kiszakadtak és visszafordultak látták, hogy ott guggol az úton. Többször is hívták, de meg sem mozdult. Amikor nagyapja odaért megkérdezte: mit találtál? A kislány a földre mutatott, de nagyapja nem látott semmit. Mi az, nem látom –

mondta és lehajolt a kislány mellé. Akkor az óvatos, lassú mozdulattal felemelt és a tenyerébe tett egy icipici lepkeszárny darabot. Ó – mondta a nagyapa – ez csak egy nappali pávaszem szárnyának darabja. Szép, de most már gyere, mert anya vár és még a kismacskát is vissza kell vinni az anyjához. A kislány kifordította a tenyerét, a kis lepkeszárnydarab – a csoda - visszahullt a földre és ő már szalad is anyjához.

Hét évenként megújul minden sejtünk. Egy folyamat vagyunk. Az egy sejtől az emberré válásig tartó folyamat. Az első kilenc hónap jelentősége sokkal nagyobb, mint a hátralévő akár 90 évé. A születés utáni első pár év sokkal nagyobb, mint az azt követő évtizedeké. Emberré válni. A tudat fejlődése, a lelkiismeret fejlődése, az érzékenység fejlődése az apparátusban. Minden, ami ezt az alapvetően természetest nem engedi megnyilvánulni, vagyis minden és mindenki szokásos, belénk nevelt viselkedése akadályozza ezt. Ez a viselkedés, ahogy a miénk is, önmagát akarja árulni, kifejezni, megnyilvánítani, erősíteni, reklámozni, hogy a többiek szeressék, értékeljék. Van bennünk egy kicsi gyermek, aki nem kap enni, aki éhez, aki nem tud beszélni (enfant: franciául gyerek – szó szerint: aki nem beszél). Az ő tápláléka a tekintet, a belátás, az intuíció, ami belát, bevilágít a tudatalattiba. Ez a kicsi gyerek a lelkiismeret. Egy mindennapos, mindennap elhatározott másféle irányultság kell ahhoz, hogy megkapja a táplálékát. Egy folyamatos, újra és újra létrehozandó megfordulás, mert újra és újra elvész a figyelem a reklámokban. (M.Péterfalvi)

Hogyan lehetséges összegyűlni hagyni az értelmet? Meditációs kádban ülve? Vagy teljes odaadottsággal, jószándékkal és logikus értelemmel darálva a hétköznapi zajában? Tanulva és tanulva könyvekből, mások gondolataiból, mások leírt tapasztalásaiból idézve? Vagy...? Megtanulni lélegzet vagy szilárd táplálék nélkül élni, esetleg tíz centire lebegve a talaj felett? Elviselni minden megpróbáltatást és engedelmeskedni mindennek és mindenkinek? Megismerni az ismeretlent a bolha bal hátsó lába végén lévő furcsán görbe karom szokatlan formájától a Kepler B2-nek nevezett, 1000 fényévre lévő bolygó felszínéig?

Egyszerűbb ateistának lenni, aki azt gondolja, hogy harapásra lettünk teremtve. És egyszerűbb jámbor kereszténynek lenni, aki bizakodik Isten kifürkészhetetlen akaratának teljesedésében, s abban, hogy az mindent megold közreműködésünk nélkül is. S jóval nehezebb Jézus tanítványának lenni, és követni őt. Abban, amit csinált. S úgy, ahogyan csinálta. Hátha

valóban Isten fia volt!? S ha az volt, akkor tudta, hogy Merre Menjek!? (2003. Bulányi György: A hetvenszer hétszer nevetségesen kicsi szám)

Mi a közreműködésünk? Környezetünk mindig, minden pillanatban megmondja a teendőt. De vajon miben is működünk közre? Talán nem kifürkészni kellene a kifürkészhetetlent, hanem engedni hatni. Vajon a Mester ezt tette és úgy, ahogy a környezete igényelte? Ki volt a sűgője? Megmondta!

Ezt mondták a tanítványai: Mely napon fogsz nekünk megjelenni és mely napon fogunk látni téged? Jézus mondta: Amikor levetitek szégyeneteket, fogjátok ruháitokat és lábatok alá teszitek, mint a kicsiny gyermekek, és megtapossátok, akkor meglátjátok majd az Élőnek Fiát, és nem fogtok félni (Tamás 37).

Látni

Az ember napi biológia ritmusát három tényező határozza meg:

- a külső ingerek fajtái, és azok intenzitása,
- a belső biológiai óra,
- a test belső állapotai.

A napi ritmust circadian ritmusnak is nevezik (latin: circa – körül, dia – nap). Jelenlegi tudásunk szerint az emlősökben a napi ritmust az agyban lévő agyalapon elhelyezkedő mag (suprachiasmatic nuclei – SCN) vezérli, amely a hipotalamusz előtt helyezkedik el. Az SCN mintegy 10 000 neuronból áll, melyek az agy középvonalában, mindkét oldalon megtalálhatók. Ha ezek a neuronok megsérülnek, a napi ritmus felborul. Az SCN működését a melatonin nevű hormon befolyásolja, amely többek között a szívritmusra is hatással van. Kutatások szerint a szervezetben lévő túl kevés melatonin emeli a vérnyomás értékét. A reggeli fény a becsukott szemem keresztül az agyba jut, és ott az SCN a tobozmirigy melatonin termelését csökkenti, ezáltal elősegíti a szervezet ébredését. Sötétségben a folyamat fordított módon játszódik le: a fény hiánya a tobozmirigy stimulálásával növeli a melatonin termelését, ez pedig elősegíti az elalvást. (DOKSI.HU).

Anyagokról van szó – mondják a mai biológusok. Pontosan meghatározott szerkezetű, intenzitású, felépítésű és speciális tulajdonságokkal rendelkező anyagokról. Éppen úgy, ahogyan a legkülönbözőbb érzelmi megnyilvánulásoknál, a szerelemnél, a hálánál, a dühnél és agresszióknál, a szeretetnél és a gyűlöletnél. Ezek pillanatnyi mennyisége, aránya, hiánya és többlete

– vagyis a test belső állapotai, született adottságai és a külső ingerek – határozza meg minden megnyilvánulásunkat. Erről még szemléletesebben írnak az alábbiak.

Az élőlényeknek szintén közös tulajdonsága, hogy bennük molekuláris motorok, és molekuláris gépek működnek. Mind a molekuláris motorokra, mind a molekuláris gépekre igaz, hogy az ATP hidrolíziséből származó energiát felhasználva mechanikai munkát végeznek. A különbségtétel a motor és a gép elnevezés mögött azért indokolt, mert vannak olyan molekuláris eszközeink, amelyek fő funkciója maga a mozgás, míg a gépeknek további funkciói is lehetnek. A molekuláris gépek általában szupramolekuláris komplexek, ahol minden komponensnek, mint egy gép alkatrészeinek, jól meghatározott funkciója van (köztük van a mozgás, mozgás is). (Pál Gábor és Nyitrai László az ELTE tanárai A biokémia és a molekuláris biológia alapjai, 2013.).

6 év, amíg annyi látási tapasztalat jön össze egy gyerekben, hogy biztonságosan közlekedik, mozog. Újabb évek, amíg megtanul táncolni, korcsolyázni és hegyet mászni. A hároméves korban megvakulnak, aki miután 40 év múlva megoperálták látni kezdett évek, évtizedek kellettek, amíg mindent másképp kezdett látni, miután valaki felébresztette (megoperálta). Nincs elég anyaga (információja) arról, amit lát (mint álló fákat látom az embereket...).

Minden régi látás éppen kialakult rutinjával akadályozza az új látást. Gyakorolnia kell! A helyzetekhez kötött fogalmak, amiket megtanítanak neki, csak a megszokott, a szokásos látás továbbvitele, amire az életben szüksége van, de nem a valóságot mutatja. Olyanokkal kell együtt lennie, akik másképp akarnak látni, mert már egyszer másképp láttak – hacsak egy-egy pillanatra is. Ha egyszer látott, másodszer is fog, és ha gyakorolja végül már folyamatosan látni fog – mindent új módon. Ugyanakkor le kell jönni a hegyről..., vissza kell térni, de folyamatosan egyensúlyozva. Ehhez az új látáshoz viszont még nem kapcsolódnak szavak, fogalmak. Nem lehet beszélni róla, csak „olyan, mint...” formában. Nem erre neveltek minket. Erre nem készítettek fel. Ismét itt a kialakult rutin hatalmas ereje, ami minden változást megakadályoz: újra kell születned...

Miért jó, ha valaki látja a valóságot? A valóság, akár a tudomány oldaláról nézzük – lásd agykísérletek és látási kísérletek – akár a szent tanítások oldaláról, sehol nem beszélnek személyiségről. Erről nem valóságként, hanem a valóság meglátásának akadályaként beszélnek.

A személyiségről, mint a lényként létezéshez szükséges képességről beszélnek, amit a környezet alakított ki és generációról generációra továbbadódik a lényként fennmaradás érdekében – erkölcs, szokás, társadalmi, törvényi rend formájában. Ugyanakkor ez a képesség okozza minden bajunkat és szenvedésünket. Ez sért és sérül, ez tud és nem tud, ez emlékszik és felejt, ez irigyl, ez tiltakozik az igazságtalanság ellen, ez ítél az igazságra hivatkozva, amit nem ismer, ez tapsol és ez fűtül, ez vágyik dicsőségre és ez tör a teljesítményekre, ez hódít és ez hódol, ez hozza létre a kasztokat és az isteneket is ez teremti. Ez boldog és ez szenved, mert nem lát. Nem látja a valóságot, amiben helye van, mint emberi képességnek, de nem ennél többként. Ha a látás következtében a helyére kerül a személyiség (lépj mögém..., kövess... fordítja az írást Gromon András), megváltozik a lény élete is. Megfordul. Már nem ő lát, nem ő tud, nem ő ítél, nem ő teljesít, nem ő uralkodik, nem ő hoz létre hierarchiákat, hanem látja, hogy mindez adódik egy nagy egész törvényszerű működésén belül, annak következtében, amiben pontosan meghatározott helye és szerepe van a lényének és személyisége szerepléseinek is – ha képes látni vagyis átadni a vezérlést a „gazdának”. Akkor már nem „lépj mögém” az utasítás, hanem a „menj...!”. Ezért fontos ennek a látásnak a megszerzése. Ugyanakkor ez a munka nem kis dolog. Nem lehet megvenni, nem lehet ellopni, sem megtanulni valakitől, sem erőfeszítéssel elérni, mint a Mount Everest csúcsát. Önmagától megtörténik abban a pillanatban, amikor az ehhez szükséges belső feltételek (anyagmennyiségek, minőségek és ezek összhangja) mind létrejöttek. Létrejöttükhöz azonban mindent el kell távolítani, ami ezeket akadályozza. Ezen nyugszik a tudatosan megtisztított életrend - mondja Hamvas Béla, bár amikor hozzát teszi a Mágia szútrában: önmagát a tökéletes tisztaság állapotába emeli - nem látja mit mond, mert senki sem képes önmagát a hajánál fogva felemelni. Ez csak törvényszerűen megtörténni tud. A szent könyvek ezért beszélnek tisztítási feladatról, aszkézisről, belső munkáról, és kezdetben az erkölcsi szabályokról, mint kezdeti és aztán folyamatosan fenntartandó feltételek betartásáról (hegyek elhordása, völgyek feltöltése). Adni, szolgálni és szelíden lenni, hogy megszabaduljunk mindentől, ami gyarapít engem és így útban van, vagyis az „én teszem”-től, a személyiségtől. Az már egy egészen más élet, amikor a megfordulás, a felébredés, vagyis a látás bekövetkezett, majd állandósult – mondják a szentek. Innen beszélnek a Szentek, a Tudók, a Bölcsék életéről – a Jordán, a damaszkuszi út, a Pünkösöd utáni életről. Ők látnak, a helyükön vannak, betöltik azt a szerepet,

amiért idejöttek. Emberként, nemcsak létezőként – akár igen magas erkölcsi, filozófiai szintű létezőként - élnek. Ők is szenvednek, de már önként; ők is dolgoznak, de már tudatosan, vagyis teljes lényükkel, nemcsak egyes funkcióikkal, melyet a személyiségük az adott helyzetnek, külső hatásnak megfelelően kapcsol be vagy ki. Ismerjük őket. Itt élnek közöttünk. Felnézünk rájuk, bár lenn vannak, mert a bennük összegyűlt anyag hatása kisugárzik – tekintélyt ad. Mossák a lábainkat, adnak és szolgálnak, szelíden – minket, mindenkit, mert hallják „apuka” hangját és látnak. Azt mondjuk: látjuk őket, de nem tudjuk, mit beszélünk. Az én látja – talán – őket, de nem azzal a látással, amit nekünk ők tanítanak. Erre a látásra csak törekedni lehet; értésre, érzésre és érzékelésre, egy másféle, egy gyermeki érzékenységre törekedni egy más módon, mint a szokásos, a megtanult és tanított.

Agyunk ma háromszor akkor, mint lennie kellene – a többi emlőshöz képest - a testsúlyhoz viszonyítva. Hogyan tudtuk megnöveszteni az agyunkat? Az agynövekedéshez többszörösen telítetlen zsírsavak kellene, de nem elég ezzel tömni pl. egy patkányt. Kialakult egy mechanizmus az emberen belül, ami ezeket a zsírsavakat az agyba továbbította. (Spectrum tévé. Emberré válás: a vizimajom elmélet)

Vajon kinek kellett ez a változás, hogy kialakította ezt a mechanizmust? Ha valakinek nincs étvágya, nem eszik. Betegségnek nevezzük. Ha valamire nincs szükség (nem szűkös valami), akkor nem jön létre. Ez tényleg csak zsírsav lenne vagy van ott valami másféle anyag is, amit még nem ismerünk? Tanítóink folyamatosan – korról korra – arról beszélnek, hogy ha nem találjuk meg az elveszettnek hittet, nem fedezzük fel az elleplezettek látszót, nem lépünk be egy zártnak látszó ajtón, nem gyűjtjük össze a termést, nem szabadulunk meg a magunk készítette börtönből semmi sem valósul meg a lehetségesből. És élnek élték a lehetőséget, amit egyesek örömhírnek, mások felébredésnek, megint mások újjászületésnek és sokan meghalásnak neveztek.

Mi ez az örömhír? Miért öröm és miért lettek annak idején a farizeusok és írástudók ilyen idegesek tőle? Volt egy Istenképük a Teremtő Istenről és volt egy másik – egy titkos - a Logos Istenéről, a Visszateremtőről. De mindkettő hatalmas volt és messze felettük állt, mérhetetlen szakadék választotta el az emberi léteztől, a léttől. Megnevezhetetlen és szigorú volt az egyik, a másik pedig rejtőzködő, elrejtett.

Jött Jézus és azt mondta, hogy az én Istenem olyan, mint az apukám. Elmondta nekem mi a baj velem, veletek és hogy van remény, mert már elérhetitek ti is – hisz látjátok mit tesztek -, itt van a közeletekben, minden egyszerű ember közelében. Rajtatok fordul – mondta -, hiszen bennetek és köztetek van az árok, ami viszont áthidalható, ha megfordítjátok gondolkodásotokat, látásotokat, hallásotokat vagyis a saját lényetek és a világ látását. Rajtatok fordul, mert aki a túlparton vár rátok, az semmi más nem akar, mint ezt a felé fordulást. Erre a lehetőségre teremtett benneteket és ez most már eljött. Ez az örömhír. Minden esetben, amikor bármilyen teremtett dolog felé (magatok és a másik felé is) úgy fordultok, hogy látjátok a túlparton várakozót is, épül a palló. Az egész teremtett világ itt a Földön erre a pallóra várt. Rajtatok fordul, hogy épül-e vagy sem. Nem az emberiségen, hanem személy szerint rajtatok az emberiség, a Föld és a Mindenség érdekében. Ha ezt meglátjátok, akkor látni fogjátok, hogy nincs, nem is volt palló csak az anyagotok volt kevés és nem megfelelő.

Ennél megbotránkoztatóbbat nem mondhatott: Isten bennetek van! Én vagyok Ő.

Ennél nagyobb örömhírt nem mondhatott: Isten bennetek van! Lássátok magatok! Az Én bennetek az élő kenyér.

Egy mérhetetlen mély és széles szakadékot egy pallóval áthidalható árokká kicsinyített. Tanítása ennek a látásnak a megszerzését célozta. És tudta, hogy abban a helyzetben, amiben hozta és ezt kínálta még a legnehezebb volt. És talán azt is, hogy a mai napig a legnehezebb feladat. Ma, látszólag még sokkal nehezebb és mégis. Valami lassan épült, mert mindig voltak olyanok, akik - ha nem is értették, de - követték a látás megszerzésének tanítását. Mammon minden, ami ezt az együtt-látást akadályozza. Így minden lehet Mammon és minden lehet pallóépítő. Ez benne a nehéz. Ezért fordul rajtunk, a látásunkon. Ezt élte a tanítványok elé három éven át: látták ahogy ő lát; hallották, ahogy ő hall; látták, ahogy ebben a látásban cselekszik; hallották, ahogy ebben a hallásban hallgat vagy éppen beszél. Megtapasztalták – vagy éppen semmit sem tapasztaltak csak megbotránkoztak - azt a mérhetetlen belső összhangot, ami pallót biztosított számára és a világ számára. Itt volt a Mennyek országa, miközben itt volt az „Evilági” ország és a Sátán országa is. Láta mindhármát együtt, látta a helyüket és egymásrautaltságukat is – belül és kívül is. A helyén volt: a pallón állt és mindkét karja kinyújtva. Ennek a képeknek a látása is lehet Mammon és lehet lehetőség.

Rajtunk fordul. A belső összhangunkon – mondják a látók. Azt mondjuk, ahogy nekünk is tanították: a gondolat, szó és cselekedet egységén. Erről szó sincs. Milyen gondolat? Milyen szó és milyen tett? Ha a gondolatot nem előzi meg a Szó, a valódi szó, akkor az csak egy szokásos gondolati reakció lesz valamilyen külső ingerre. Ha azonban a Szó, a Hang az első, amit meghall az elme és ezt követi a tett, a test mozdulata, akkor az egy megfordult, egy valóságos tett lesz. Ha valaki néz és amit lát, az ennek a Szónak egy közvetítője, akkor valóban lát. Amit lát az beszél hozzá, a jelentését beszéli, jelent, jelez számára. A gondolatán keresztül jelzi, jelenti, beszéli azt, amit tennie kell, vagy nem kell. És az a beszéd: a kimondott szó, amire tanítottak, fel sem merül.

Szellemi anélkül, hogy azt hangsúlyozná, és anyagi anélkül, hogy azt előtérbe helyezné, örömet kelt anélkül, hogy ez benne külön szándék lenne és anélkül, hogy a szenvedés mélységeit megérintené. A legkisebb tárgyban meg tudja látni a legnagyobbat, egyetlen kézmozdulatban a bolygók keringését. Az emberbe és a világba épített meg nem változtatható rend és szabály tudatában van és tudja, hogy e rend, még ha a legszigorúbb is, soha az életet nem sérti, mert nem a kényszer, hanem a szabadság jegyében áll. Művészi, anélkül, hogy ez benne külön szándék lenne. Egzakt tudása van, anélkül, hogy azt külön akarná. Amit csinál, azon a szépség bélyege van, de ez azért történik, mert azt emeli ki, ami a dologban a legmélyebb. Mindig arány és összhang, de sohasem a gazdagság és a feszültség rovására. Mindig a valóság teljes sokszerűségében, de mindig egységben. Egyéni, de nem önkényes. Egyetemes, de nem közönséges. A rész és egész viszonya számszerű, de nem élettelen, mert a szám benne ritmus. A világban semmi sincs, ami csupán önmaga lenne, mert minden létező jelképe valaminek, ha másnak nem, saját ellentétének, és azt magába rejti. Úgy látszik, úgy növekszik, mint a kristály vagy a fenyő, de minden mozdulata tudatos. Semmi hasznot nem hajt, mégsem lehet meglenni nélküle. Ha azt mondja, nincs kevésbé természetes, mint természetesnek lenni, azt gondolja, hogy természetellenesebb, mint természetellenesnek lenni. Derűje komolyságában és komolysága derűjében van. Amit lát, minden jelkép megismételhetetlenül egy. (Hamvas Béla: Orpheus)

És néhány gyakorlati tanács a tanítóktól:

Ha csinálsz valamit, adj bele apait-anyait a szállítást és a csomagolást is beleértve...

Szeresd a te Uradat Istenedet teljes szíveddel, teljes lelkeddel, minden erőddel.

Semmit se csinálj úgy, mint a többiek..., vagy mindent tégy úgy, mint azok...

A ti atyátok azt mondja..., az én atyám pedig...

Mindenkinek ki kell raknia a saját puzzle-ját, ami végtelen elemből áll és fogalmunk sincs a teljes képről. Ugyanakkor bennem van az egészet látó csak el van fátyolozva, így jelen állapotomban, amikor nincs kapcsolat velem, képtelen segíteni a kirakásban. Ha nem rakom ki egy számomra lehetséges szinten a puzzle-t, akkor kirakódik az, ami belőle egy alacsonyabb szinten törvényszerűen lehetséges. Csak a készülék állapotán, Krishnamurti szerint a szemüvegen múlik a puzzle minősége, ami viszont az én döntése.

Szenvedés = hozzáadni valamit a valósághoz (mindenki ezt teszi).

Látni = megszabadulni az illúzióimtól (Antony de Mello)

Kőbánya, 2015 szeptember 1.

HEGYI BÉLA

ISTEN EGYEDÜL VAN

Isten nem halt meg, amint azt elkeseredett filozófusok és botcsinálta ideológusok állították, nem is alszik, amint azt hízelgő vulgármaterialisták, akik vacillálnak hit és nem-hit között, szeretnék bemagyarázni a gyanakvó tömegnek. Hogyan is térhetne nyugovóra, amikor az ember folytonosan megzavarja, fölveri pihenéséből, tüzet okád földre és égre? Talán fáradtan ledől néha egy-egy csillagkeretre, talán elnyújtózna egy-egy galaxis tövében, de fáradtsága nem ereje gyöngüléséből fakad, relaxációja nem lehet felfrissítő kikapcsolódás, mert elborzad embere láttán, annak gaztetteitől, hamisságától, torzulásaitól. Nem, Ő nem ilyet teremtett. Nem az állatvilágba visszasüllyedő lényt. Várt és várt évmilliókon át, hogy végül mégiscsak az lesz belőle, aminek szánta: saját képe és hasonlatossága a glóbusz méreteiben. Annyi, de annyi lehetőséget adott eddig a javulásra. Reménykedett, hogy ebből az ösztönös bűnözöből idővel nem válik tudatos gonosztevő, hanem – fölismerve cselekedeteinek következményeit, istentelenségének járványát – meggyógyítja önnönmagát, s békét és harmóniát hoz a világegyetembe. De mindennek az ellenkezője történt.